

השלישית האזנה

www.third-ear.com

DVD / דיסקים / מגזין קולנוע

2010 סיכום העשור בקולנוע

מי בכלל זוכר, שהעשור הזה התחיל בבהלה גדולה, כיצד יתמודדו שעוני העולם עם המעבר ל-00. אבל ב־10 בספטמבר 2001 הפכו כל התאריכים האחרים לבלתי חשובים. בין העולם פוסט התאומים, לבין המציאות הווירטואלית שהולכת וכובשת את זו האמיתית, בין המצלמה הבילט־אין שהפכה את כולנו במאים, לבין השינויים הדמוגרפים שמטלטלים את אירופה - בין כל אלה ישנו הקולנוע, שהפליא בעשור האחרון לשקף את עידן החרדה הזה, עם סרטים שכמה מהם ניקח איתנו אל הנצח. ויש גם את אלה שעשו את השנה האחרונה.

דצמבר 2009, סוף או התחלה

יום שלישי, ה'11 בספטמבר, 08:46

זה לא קורה לעיתים קרובות,
אבל אין ספק שהעשור הזה חוסה
בצילו של תאריך אחד, טראומתי
ודרמטי, שהשפיע על כל היצירה
הקולנועית, מסרטי תעודה נוקבים
ועד אימת הזומבים

ענת הרדי

למשל) היוו המשך טבעי לעלייתו של הז'אנר הדוקומנטרי שהחל לקבל תאוצה גם במיינסטרים. ולא במקרה: משהו חשוב נוסף, לכאורה שולי לחלוטין, קרה ביום ההוא - הרבה מצלמות ביתיות וטלפונים ניידים צילמו את האירוע המקורי מכל זווית אפשרית וכמעט בכל שלב (חשיפה קטנה לעוצמה האדירה הזאת אפשר לראות בסרט התיעודי - **WTC the first 24 hours** של **אטיאן סורט**). התיעוד הישיר והפשוט הזה, יחד עם הנגישות החדשה של אמצעי התיעוד, הפך את העשור הזה לעשורו של הקולנוע התיעודי, שידע פריחה מדהימה, גם באיכות וגם בכמות. כמו כן, הוא ייצר מוכנות כמעט מיידית אצל הצופים לאסתטיקה אחרת ואיפשר סוג של מחשבה חדשה בקרב יוצרי קולנוע לאורך העשור כולו, גם בקולנוע העלילתי.

דווקא שם, בעלילתי, נעשו מעט סרטים על יום הפיגוע עצמו. פרט לשניים בולטים - **מגדלי התאומים** הפטריוטי של **אוליבר סטון וטיסה 93** הריאליסטי והמרתק של **פול גרינגראס** - צולמו מעט מאוד סרטים עצמאיים (**Wtc View** למשל) ומעט אסופות של סרטים קצרים. הידועה והמרתקת שבהם היא **01'09'11 - September 11**, המורכבת מ-11 סרטים קצרים בני 9 דק', 11 שניות ופריים בודד שנוצרו על ידי במאים מהעולם כולו. לעומת זאת, לא מעט סרטים עלילתיים נעשו על המלחמה בעיראק או לפחות הדהדו אותה בבירור; **The Hurt Locker** של **קת'רין ביגאלו**, המיני-סדרה המצוינת **Generation Kill** (מיוצרת המופלאים של

יש עשורים בהיסטוריה של האנושות שהמניע שלהם הוא פחד. ולמרות שאולי מוקדם לדעת מה הייתה ההשפעה הישירה של אירועי ה-11 בספטמבר על הקולנוע האמריקאי של השנים האחרונות, נדמה שאפשר לומר בבטחה שפרנויה, חוסר אונים, פחד מהלא נודע, תאבון לקונספירציות ויום דין כזה או אחר, הם ללא ספק הלחם והמים של העשור האלים הזה.

כמות נכבדת של סרטי תעודה עסקו ביום הפיגוע עצמו ובהשלכותיו הפוליטיות והחברתיות. לצד סרטים שליוו את אירועי היום, ביניהם **9/11** - מסע אינטנסיבי ומצמרר של צוות צילום שנקלע אל הפיגוע ממש במקרה, היו גם כאלה ששלחו חיצי ביקורת על ההתנהלות ההזויה של הממשל (**פרנהייט 9/11** של **מייקל מור**), כאלה שניסו לפענח את קריסתם הטוטאלית של המגדלים וכאלה שטענו בתוקף שהממשל האמריקני יזם את המתקפה (**Loose Change 9/11** ו-**Loose Change An American coup** של **דילן אייברי**).

סרטים תיעודיים נוספים על המלחמה באפגניסטן ועל השלכות ה"חוק הפטריוטי" (**USA Vs Al-arian**)

האוזן השלישית. חנויות מוסיקה וקולנוע

תל אביב

רח' המלך ג'ורג' 48

טל': 6215200 03

פקס: 6215216 03

video@third-ear.com

ירושלים

רח' עמק רפאים 8

טל': 5633093 02

פקס: 5633272 02

jerusalem@third-ear.com

חיפה

שדרות מוריה 13

טלפקס: 8360219 04

haifadvd@third-ear.com

בשער: Man on Wire

הסמויה) וג'ארהד של **סם מנדז**. נעשו גם כמה ניסיונות דרמטיים, ביניהם **שמור עלי** עם **אדם סנדלר**, **בכוח הלב** של **מייקל ווינטרבוטום**, סדרת הטלוויזיה **הצילו והשעה ה-25** של ספייק לי, שמתאר ניו יורק עייפה ופסימית.

בכלל, מעניין לראות שהביקורת בקולנוע, העלילתי והתיעודי, לא נשארה מאחור. לקח לאמריקאים לפחות עשור לעכל ולבקר את מלחמת וייטנאם במיינסטרים הקולנועי. העשור הנוכחי מתאפיין בהתעסקות ובביקורת בזמן אמת כבר מההתחלה. במקביל, ישנה עלייה בייצוג העולם המוסלמי, לפעמים באופן ישיר לאירועי 9/11; **הדרך לגואנטמו** המרתק (גם הוא של ווינטרבוטום), סדרת הטלוויזיה **תא רדום** וכן סרטו החדש של **אטום אגויאין Adoration**, שמעלה דיון מעניין על טרור ומוסר כפול. יש גם לא מעט ייצוג מהמקום היומיומי והפשוט יותר כמו **ביסמין** הבריטי והעדין או ב-**Man Push Cart** של **ראמין באהראני**. בכלל, שימו לב איך מתחלף, לאט ובהדרגה, מקומו של השחור התורן בזה המוסלמי, במין אפליה מתקנת אך בעייתית. או לחלופין, איך הפך המוסלמי, גם אם הוא קצת יותר מורכב רגשית ואין לו בהכרח שפם וכאפיה, לרשע החדש ישן.

מפתיעה עוד פחות היא העלייה העצומה בפופולאריות של סרטי מדע בדיוני ואימה. **במלחמת העולמות** מצליח **ספילברג** לשחזר באופן מטריד לפחות שניים מהסממנים המייצגים של יום הפיגוע בזיכרון הקולקטיבי האמריקאי. הראשון - אנשי המאדים מאיידים חלקים נרחבים מהאוכלוסייה וכל שנותר הוא אבק, הקבלה ברורה לאבק ולאפר שכיסו את ניו יורק לאחר נפילת התאומים, השני - הנהירה של ההמון אל מחוץ לעיר, שהתרחשה באמת, היא אחד מהדימויים החזקים בסרט. גם **קלבורפילד** משחזר יותר מסתם פרנויה. ניו יורק מותקפת על ידי יצור אניגמטי, האבק שוב מכסה הכל, וחשוב מכך - הסרט כולו מצולם לכאורה במצלמת וידאו ביתית.

וישנו כמובן הפחד מפלישה מוסלמית. **פלישה** - עיבוד מחדש ומעניין **לפלישת חוטפי הגופות** (אז סממן להיסטריה מפלישה קומוניסטית) מחדד את החשש ממי שעד לפני רגע היה רק השכן. גם **סיינס** של **מנייט שיאמאלאן** מתריע מפלישה,

ודן במשבר האמונה ובאיום על שלמותה של המשפחה הכל אמריקאית. שיאמאלאן אף נוגע בסרטו האחרון, **ביום שזה יקרה**, במה שנדמה כמעט אסור - פועלי בניין קופצים ממרומי הפיגומים ומתרסקים באופן מזעזע. זו אולי הסצנה היחידה בקולנוע האמריקאי שמהדהדת את אחת מן הטראומות הגדולות של היום ההוא, זו שהאמריקאים עדיין מתקשים להתמודד איתה. גם סרטי תעודה ממעטים לעסוק בזה, אחד מהם **9/11 The Falling** של **Man הנרי סינגר** - מתמקד בעיקר בניסיון פענוח זהותו של אחד מן הנופלים ובאופן שבו נדחקה אימת הנופלים לטובת סיפורי הגבורה.

פרט לאלה היו סרטי אימה שהצליחו לתמצת את הפחד לכדי דימוי צח כמעט. לא במקרה, באו סרטי הזומבים, כמו שדה של פטריות הזיה אחרי הגשם (בפעם האחרונה זה קרה סמוך למלחמת וייטנאם). **פלאנט טורו** של **רוברטו REC** המטריד, **אני האגדה** של **פרנסיס לורנס**, **ארץ המתים** ו-**Diary of the Dead** של **רומרו**, ואפילו **מת על המתים** הפרודי והמוצלח, הם רק קצה הקרחון של הגל המטורף הזה.

לא מפתיע אם כך שאחד הסרטים שסוגרים את העשור הזה הוא **2012** המדובר של **רולנד אמריק**. אחרי שהפליא להשמיד חצי מהכדור בסרטו הקודם (**היום שאחרי מחר**), העולם כפי שאנחנו מכירים אותו מגיע הפעם אל קיצו. אבל מי פוחד, מי?

9/11 Was an Inside Job

קופולה אמר,
קופולה צוטט וקרוב
לשני עשורים אחרי, החזון של קופולה בדבר
הילדה הקטנה שתהפוך את עולם הקולנוע,
התגשם. וגם לא. קווים לדמותו של עשור
שהפך את כולנו לבמאים

אני מצלמה

דניאל ברודרסון

החי בתוך חפצים שאנו נושאים עמנו, כדי שבעת הצורך תוכל להישלף מהכיס ולתעד את הרגע הלא שגרתי בתוך השגרה. המקרה הראשון בו טפיל זה זכה לממש את עצמו - כפי שאולי קופולה היה רוצה - היה בניו־יורק של ה־11 בספטמבר, שם מצלמות סלולרי של עוברים ושבים הצליחו לתפוס את האסון מכל זווית אפשרית, ובכך שינו את האופן בו האירוע נתפס, ולמעשה גם את האירוע עצמו. לא עוד מצלמות חדשות המגבילות את חופש הראייה של הצופה בהתאם לראות עיניהם של עורכי טלוויזיה, אלא ריבוי נקודות מבט של אלה אשר נכחו באירוע עצמו. המצלמה אינה מבקשת להיות כאן חוצץ בין הצופים לאירוע ולהרחיק בין השניים, כמו במהדורות חדשות, אלא להיות ההמשך של הדבר שאותו היא מצלמת - להיפטר מן הדימוי לטובת הדבר עצמו.

מה שאיפשר את מחיקת המרחק הקלאסי בין הצופה לאירוע הוא גם מה שהפך את התיעוד האישי לתופעה כה רחבה - הארכיב, האינטרנט. פלטפורמות כגון יו־טיוב, פליקר ופייסבוק היוו מצע זמין ופורה, וסימנו את המעבר מהפרטי לציבורי, מארכיב ביתי ומוגבל לארכיב מוסדי אינסופי, זמין יותר ובעל מעמד ברור פחות, ומכאן החופש

לעשות בו כרצוננו. כמו כן, ירידת מחירי המצלמות המקצועיות למחצה וצידוד עריכה בסיסי, איפשרו כמעט לכל אחד לקחת את אקט התיעוד צעד נוסף, ובאמצעותם לחרוג מהמשחק של מצלמה-אינטרנט, כדי להפוך את עצמם ליוצרים לגיטימיים של הקולנוע הממסדי. דוגמא מפורסמת היא סרטו של **ג'ונת'ן קאאוט** מ־2003, **Tarnation**, אשר נעשה מהלחמה של סרטים ביתיים ישנים, תמונות, יומנים מצולמים והקלטות אודיו. בהקשר זה יש לציין גם את **פרויקט המכשפה מבלייר** מ־1999 (רגע לפני תחילתו של העשור), שהוא תוצאה של גילוי הפוטנציאל המסחרי הגלום באסתטיקת ההום-וידאו בכל הנוגע לסרטי מתח ואימה, שבהמשך איפשר גם את **פעילות על טבעית** שמוקדן בימים אלה בבתי הקולנוע וזוכה להצלחה רבה.

שני הסרטים מבטאים באמצעות צילום ביתי את מה שסרטי פילם לא יוכלו לעולם, והוא אפקט הפנטום המגולם בתוך סוג כזה של צילום. "פרויקט המכשפה מבלייר", העוסק בצעירים שנעלמו ביערות ותיעדו את מסעם, הוא מפחיד ומזוועי כל כך, מפני שלמעשה אנו צופים ברוחות רפאים של אנשים, שגורלם בסוף הסרט לוט בערפל, וכל מה שיש לנו להיאחז בו הוא הקלטות שהם הותירו אחריהם ביערות, ונמצאו מאוחר יותר, כביכול. הצעירים לא מתו בוודאות וגם לא נמצאו, ולכן העתיד שלהם לא ידוע לנו, ובסרט אנו מאפשרים להם לרדוף אותנו מתוך עתיד זה.

מלאכת השיווק של הסרט עסקה בניסיון להפוך את

הסרט ל"מקרה אמיתי", ובכך להגביר את האפקט הזה, ולכן קופולה גם טעה. לא ניתן לעשות יצירת מופת באמצעים ביתיים בלבד, מפני שבמושגי עולם הקולנוע, יצירה היא מופתית רק מפני שהיא מוכרת ככזו על ידי הקהל והמבקרים, ולכך נדרשת חשיפה. "פרויקט המכשפה מבלייר" לא היה זוכה לכזו הצלחה ללא השיווק שנעשה עבורו, וגם "פעילות על טבעית" לא היה הופך לשובר קופות ללא תמיכתו של **סטיבן ספילברג**, שראה את הסרט, שינה את סופו כדי שיתאים לפלח השוק הייעודי, ושיווק אותו באמצעות הגב הכלכלי שלו. גם "Tarnation", שהתהדר בתקציב של כמה מאות דולרים ובתוכנת עריכה חינומית, קיבל על עצמו את עול האולפנים, כאשר נתן לבמאים **ג'ון קמרון מיטשל וגאס ואן-סנט** להיות מפיקי הסרט, כלומר, לחתום את שמם על היצירה כדי שתזכה לחשיפה.

נדמה שכעת מתפתחים שני קווי ייצור של סרטים "ביתיים": בראשון, אלה המבקשים לפרוץ מעבר לגבולות העשייה הקולנועית הפורמלית כמתודי וכפורמט. אלה דורשים חופש אמנותי ותיעודי מוחלט, מבלי להתאים את עצמם לצופה או נמען מובהק, תוך שהם ממשיכים לשאול שאלות אודות היכולת לתעד את המציאות ולתפוס אותה כפי שהיא, באמצעות כל הבא ליד. אלו הם אנחנו, מי שבעבר היו רק צרכני הסרטים, וכעת, אחרי שהטכנולוגיה לצלם ולארכב נמצאת בהישג ידנו, יכולים לעשות ככל העולה על רוחנו לקולנוע ולאמנות בכלל, ולהגיע למקומות שהתודעה ההוליוודית לא מסוגלת לתפוס. הקבוצה השנייה, הנמצאת בלב תעשיית הקולנוע או בשוליה, מבקשת כביכול לחתור תחת עשייה קולנועית מקצועית, באמצעות גינונים של אמצעים ביתיים, כגון מצלמת DV וצידוד עריכה ביתי, אך למעשה נשארת בתוך המסגרת ההוליוודית השמרנית, כדוגמת קבוצת ה-**Mumblecore**, יוצרים אמריקאיים צעירים המשחקים בסרטים אותם הם מביימים, תוך שימוש בצידוד מינימלי ואילתור, או חברי מניפסט **דוגמה 95**, המבקשים לייצר סרטים ללא שימוש בכלים המלאכותיים של אולפני הענק ולעבוד בשיטה פרימיטיבית כביכול.

לאור כל זה נראה כי האוונגרד האמיתי של המאה ה־21, אם ישנו כזה, מצוי למעשה בקרב האדם הפשוט והמצלמה הסלולרית שלו.

מופע של פעם בחיים אצלכם בסלון!

מייקל ג'קסון THIS IS IT

גולן

בלעדי ל-DVD
סט גלויות מהמופע
מתנה!

בקרוב ב-DVD ו-Blu-ray Disc

זהות אלטרנטיבית במציאות זיכרונות

הסימנים נראו כבר קודם, אבל חדירתו של העולם הווירטואלי לשגרת יומם של

מיליארדים ניכרת היטב בקולנוע של העשור האחרון, שדווקא מתוך השאלות (מי אני, למה אני, איפה אני) יצר כמה יצירות מופת

ערן קידר

הפכו לז'אנרים מכובדים, ויוצריהם הם ללא ספק חוד החנית של הקולנוע, בעיקר בארצות הברית ובמזרח הרחוק. רגע לפני שנת 2000, בישרו **אקזיסטנז** של **קרונוברג**, **המטריקס** של **האחים וואצ'ובסקי** ו**מועדון קרב** של **פינצ'ר**, את הפיכתו של ה"הומו-סכיזופרניקוס" לגיבור תרבות, ואת המציאות האלטרנטיבית, המקבילה, למציאות הכי מרגשת על המסך הגדול. בשנת 2000 יצא אל האקרנים סרט דל-תקציב יחסית ששם את האג'נדה הזו על השולחן, תוך שהוא הופך את יוצרו לבמאי החדש הבולט ביותר בעולם דובר האנגלית. קשה להתעלם מהאימפקט שעשתה דמותו של ליאונרד האמני במותחן המתעתע **ממנטו** של **כריסטופר נולן**. בסרט, אדם איבד את זיכרונו ומנסה לרדת לשורש המצב הקיומי החדש הזה, תוך שהוא מקעקע את פרטי המציאות שלו על עורו. אבל נולן לא הסתפק בהצגת אדם עם בעיית זהות, אלא הופך את הבעיה הזו לנחלת הקהל באולם החשוך. תוך שימוש במבנה נראטיבי כמעט חסר תקדים, כזה שמשלב פלאשבקים בתוך עלילה שהולכת אחורה בזמן, והעברת אינפורמציה על ידי דמויות שמשקרות, יוצר נולן חידה מתוסבכת -

אם בסוף המילניום הקודם היה האינטרנט קוריוז מלהיב, כלי עבודה לאנשי הייטק או מגרש שעשועים לבני נוער מחוצ'קנים, הרי שכעבור עשור אפשר לקבוע בוודאות שמדובר באמצעי תקשורת והשגת אינפורמציה שאין דומה לו ושכבר לא ניתן לתפוס את החיים בלעדיו. חדירתו של העולם הווירטואלי לשגרת יומם של מיליארדים, מעלה שאלות רבות ביחס לתפיסת המציאות במאה ה-21, כשכל כך הרבה אנשים מקיימים תקשורת במרחב שבו הממשיות שלהם ניתנת לעירועור, שבו הגדרת זהותו של אדם נקבעת על ידו באופן סובייקטיבי, ושלעיתים מתפצלת למספר זהויות שלא בהכרח מתיישבות זו עם זו באופן רציונאלי. האפשרות של קיום כמורסכיזופרני או דיסוציאטיבי מעלה חרדות שתופסות מקום של כבוד בקולנוע העולמי של תחילת המילניום החדש. הז'אנרים שבאופן מסורתי נגעו במצבי תודעה, בפיצול אישיות ובלא-מודע, כמו סרטי האימה, המד"ב והמותחנים הפסיכולוגיים,

6 / קולנוע

ספר חדש!

יובל ריבלין

העכבר ששאג

זהות יהודית בקולנוע האמריקני והישראלי

היוצרים היהודים של הוליווד והקולנוע הישראלי נפגשים בספר חדש

הספר מבקש לבחון את פניה המשתנים של הזהות היהודית כפי שהם משתקפים בקולנוע הישראלי והאמריקני, שני המרכזים היהודיים הגדולים והתוססים ביותר בעולם כיום.

הקורא מוזמן לצפות מבעד לעדשה חדשה בסרטים פופולריים כ'ביג ליבובסקי', 'שר הטבעות' ו'מדרת השבת' ולהבין את עולמם היהודי של יוצרים כגון וודי אלן, סטיבן ספילברג, האחים כהן, שולי רנד ואחרים.

יובל ריבלין הוא מרצה לקולנוע ולהיסטוריה במסגרות שונות.

מחיר מיוחד לקוראי האוזן השלישית 75 ₪ כולל משלוח להזמנות 02-6330530

978-965-526-026-7

עיון

טובי

להשיג בהוצאת טובי 02-6330530 במרכז יעקב הרצוג 08-8608333
ובהנחיות הספרים. misrad@toby.com

מונח **שמש נצחית בראש צלול**, שכמו "ממנטו" עוסק במורכבות של הזיכרון האנושי. יותר ממחצית הסרט המבריק הזה, שמשלב סטים מתוחכמים עם עלילה נוגעת ללב על אהבה בלתי אפשרית בין שני תמהונים, מתרחש בלא-מודע של הגיבור. גונדרי וקאופמן מתייחסים כאן למוח האנושי כאילו היה דיסק עמוס תיקיות. כשרוצים למחוק אדם מהתודעה, מזיכרונות כואבים, כשרוצים למחוק את האתר את התיקיות בהן הזיכרון ממנו נשמר, וללחוץ DELETE. כל סרטיו של קאופמן מטשטשים גבולות בין שני מימדים - האחד הוא המציאות ה"אובייקטיבית" והשני הוא המימד הוירטואלי של הלא מודע, או כמו במקרה של **אדפטיישן וסינכדוכה ניו יורק** - זה של הספרות, התיאטרון והקולנוע. בראשון, **ניקולס קייג'** מוצא עצמו נשאב לתוך עיבוד תסריטאי לספר על סחלבים. בשני, **פיליפ סימור הופמן** הולך לעיבוד בתוך מחזה שאף פעם לא מסתיים. שניים מגדולי הבמאים של המזרח הרחוק, שהגיעו לפסגות בעשר השנים האחרונות - גם הם נוטים להתייחס לטכנולוגיה באופן בולט בסרטיהם, כמו גם לטיטוטש המדובר בין מציאות למציאות אלטרנטיבית (בין אם היא חלום, פנטזיה, הזייה, או מרחב וירטואלי כזה או אחר). **טקאשי מיאיקה**, גדול במאיה של יפן בשנים האחרונות, עשה זאת ב-**Andromedia** (בחורה שמתה וקמה לתחייה באינטרנט), **Gozu** (יאקוזונר שמאבד את שפיותו), **Big Bang Love, Juvenile A** (שני אסירים הומואים מטיילים בספירות מטאפיזיות) ו-**Zebroman** (אדם שחושב שהוא גיבור-על). **בשבעה צעדים, פארק צ'אן ווק**, ממובילי הרנסנס הדרום-קוריאני, עוסק באדם שנכלא ל-15 שנה, ניזון אך ורק מאינפורמציה טלוויזיונית ואז משוגר בחזרה לחיים, במהלך שנראה כמו שיגורו של ניאו לתוך המטריקס. מה שהיה נראה תמוה ופסיכדלי עבור הצופה בשנות ה-50 וה-60, הפך להיות ניתן לתפיסה במאה ה-21, אולי אפילו מוכר ויומיומי.

לא רק עבור הגיבור שלו אלא גם עבור הקהל. שאלות של זהות המוטבעות במבנה מתעתע שכזה, מלוות את נולדו גם **ביוקרה** המופתית, על תחרות בין אמני אשלייה במאה ה-19. בחפשו אחר עוד אפיקים לעסוק בזהותו של האדם הפוסטמודרני, בחר נולדו להחיות את דמותו של באטמן בשני סרטים אינטליגנטיים - **באטמן מתחיל והאביר האפל**, שניהם הרבה פחות "קומיקסיים" ביחס לסרטי **טיים ברטון**, ושניהם הפכו לשוברי קופות בולטים בעשור החולף. העיסוק בגיבור העל המתייסר במצב של זהות מפוצלת מתקשר היטב לריבוי האוואטארים בעולם האינטרנטי - הרעיון שלכל אחד יכולה להיות זהות בדויה שמייצגת אותו במרחב הוירטואלי, מן הסתם זהות אומניפוטנטית יותר, מסכה מושלמת. גם **דייוויד לינץ'**, שכבר הרגיל את צופיו הנאמנים לעלילות ביאוריות, ממשיך את מה שהתחיל בשנות ה-90 עם **כביש אבוד**, תוך שהוא מגייס שתי שחקניות לגלם ארבע דמויות בתוך סיוט על פיתוייה של עיר הסרטים. הסרט, **מלהולנד דרייב** מ-2001, מתאר את המדיום הקולנועי - המיוצג כאן על ידי התעשייה ההוליוודית - כמדיום שמתטשטש בין מציאות להזיה. בטי עוזרת לריטה להיזכר בזהותה לאחר שזו האחרונה איבדה את זיכרונה בתאונת דרכים. אלא שבמהלך נראטיבי מפתיע ומבלבל, מפסיקות השתיים להיות "בטי" ו"ריטה" ונולדות יש מאין כ"דיאן" ו"קמילה" בשלישו האחרון של הסרט. אחת הפרשנויות הלגיטימיות לכך היא שמרבית הסרט הוא למעשה פנטזיה, ושבטי היא גיבורת העל שדיאן המעורערת בנפשה אף פעם לא תוכל להיות. נראה שנקודת המוצא הפילוסופית של הסרט היא שהקולנוע, כמו האינטרנט, מאפשר לנו להקרין את הפנטזיות הכי פרועות שלנו על גבן של דמויות מומצאות, כאלה שמתקיימות אך ורק על המסך, או בתוך הארד-דיסק.

יוצר נוסף שזכה להצלחה מרובה בזכות העיסוק שלו בנושאים דומים הוא התסריטאי **צ'ארלי קאופמן**, שזיכה את הבמאים **ספייק ג'ונז** ו**מישל גונדרי** בכמה יצירות מופת. אפשר לומר שבראש הרשימה

המהגרים

אנשים מארצות נחשלות
מפלסים את דרכם אל
ארצות עשירות, שם הם
מוצאים את עצמם נדחקים
לשוליים עניים, אלימים
ומנוצלים. זוהי המציאות
האירופית של שנות האלפיים.
בקולנוע המתאר אותה נוצרו
השיאים הגדולים של העשור

מסך מנל

10 / קולנוע

◀ עשרים שנה אחרי נפילת חומת ברלין, אירופה מורכבת ממדינות עשירות אשר נהנות מפירות האיחוד, ומולן מדינות חלשות הממשיכות להיאבק כלכלית, חברתית ופוליטית. העשור האחרון מתאפיין בדור של במאים, שהיו עדים לאופוריה שהשתררה באירופה עם איחודה, אך גם למצב הסבוך אליו האיחוד הוביל. טשטוש הגבולות בין המדינות, והמעבר מזהות לאומית אל עבר "זהות אירופית", הפכו לתמות מרכזיות בהן עוסקים במאי האיכות האירופיים. בניגוד למהלך ההיסטורי-דטרמיניסטי של אירופה הצועדת בכיוון חיובי בכל הקשור לחופש מחיה ותנועה, הסרטים מציגים את הקשיים, את הבלבול, את טעויות העבר מהולות בחשש מן העתיד. אחת התמות הבולטות בעשור האחרון בקולנוע האירופי היא ההגירה למערב אירופה, הן ממדינות מזרח אירופה והן מחוץ ליבשת. אוכלוסיית המהגרים

מורכבת ממהגרי קבע, הבאים אל המדינה על מנת לשפר את איכות חייהם ולרוב נודדים עם משפחתם, וממהגרי עבודה, הבאים לתקופה מוגבלת כדי להשתכר כמה שיותר, אך מתוך ידיעה שמדובר בעבודה עתירת כוח אדם זול וללא אפשרות קידום. תופעת ההגירה מובילה להיווצרותן של מובלעות מהגרים בתוך הארצות השונות, בניגוד ל"כפר הגלובלי" שבעלי החזון רוצים להאמין בו. שאלת הזהות של המהגרים מאיבה במיוחד; בעוד הם רוצים להיקלט כאזרחים שווים במדינות אליהן הם היגרו, נאלצים המהגרים למחוק את זהותם הקודמת ולוותר על זכויות אדם בסיסיות. המציאות החדשה היא מציאות של "בין הצללים", ניצול מזויע, ומתחים המאיימים להתפרץ בקהילות האתניות השונות. הבמאים מדגישים את הסכנה בהתעלמות מאותה "חצר אחורית", גם אם חלקה הבורגני והעשיר יותר של אירופה היה שמח לא לדעת עליה. **בין הקירות**, זוכה דקל הזהב בפסטיבל קאן 2008, ממוקם ברובו בין קירותיה של כיתת בית ספר פריזאי, המכילה קבוצות אתניות שונות המהוות מיקרוקוסמוס של האוכלוסייה הצרפתית. **לורן קאנטה** עוקב אחר המורה הלהוט לחנך את תלמידיו, ומולו התלמידים הנאבקים בחברה הרואה בהם זרים. זוכה פרסים צרפתי אחר הוא **הגרור והדג** מ-2007. סרטו של **עבדל קשיש** מתאר צרפתי ממוצא אלג'ירי שאיבד את עבודתו בגיל 61, ומנסה להגשים חלום ולפתוח מסעדת קוסקוס על ספינה. בשעתים וחצי דחוסות ומדויקות משכיל קשיש לשלב בין האישי לחברתי, ולהביא סיפור משפחתי מורכב וטעון וגם תיאור של מאבק מול שלטון גזעני

הרואה במהגרים אזרחים סוג ב ומשוללי זכויות. דוברת של ההגירה הטורקית לגרמניה הוא כמוֹבן **פאטי אקין**, סרטו **עם הראש בקיר** מ-2004 מציג אהבה בלתי אפשרית (או אולי כן) בין שני מהגרים טורקים בעלי מקדם הרס-עצמי גבוה. אקין משלב בין ביקורת על המסורת הטורקית השמרנית, לבין ביקורת על החברה הגרמנית בה הטורקים חיים כחברה סגורה. **בקצה גן העדן** מ-2007 הופך אקין את הקשרים הסבוכים בין "בעלי הבית" (הגרמנים) לבין המהגרים (הטורקים) לרשת מסועפת שהולכת וצוברת משמעות של רקמה אנושית רווית רגש.

סרטם של האחים **ז'אן ולוק דארדן, השתיקה של לורנה**, מביא את סיפורה של מהגרת מאלבניה, הנישאת לנרקומן פתטי על מנת לזכות באזרחות בלגית. היא נעזרת באיש עסקים רוסי שגם לו תוכנית להשגת אזרחות משל עצמו. בסגנונם הריאליסטי ונטול המוזיקה מצליחים האחים דארדן לחזור ולעסוק ביחס בין כסף והזדמנויות אל מול מוסר ומצפון, בעולם בו נדמה כי לכל דבר יש מחיר, גם לחיי אדם.

שני סיפורי מסע מקבילים מובאים ב**יבוא/יצוא**, סרטו של **אולריך סידל** האוסטרי, האחד של אחות מאוקראינה לאוסטריה, והשני של גבר אוסטרי היוצא למסע אל עבר אוקראינה. שני סיפורי ההגירה לצורך עבודה חושפים אירופה של ביבים, חסרת רחמים, וכזהו גם הבמאי כלפי צופיו - לא חוסך דבר. התוצאה היא סרט שאי אפשר לשכוח. **Pusher 3** מ-2005 הוא הסרט החותם את טרילוגיית הפשע המהפנטת של **ניקולס וינדיג רפן**. במרכז הסרט דמותו של מילו, סוחר סמים סרבי החי בקופנהגן. וינדיג רפן לא מציג את הפשע כעסק זוהר, אלא עוסק בו באופן ריאליסטי ונוקב, אך רווי בהומור שחור.

ב**מחבואים**, זוכה פרס הבימוי בקאן 2005, מגיש **מיכאל הנקה** דרמת מתח מינימליסטית ומורטת עצבים, בסיפור על זוג צרפתים בורגנים הנאלצים להתמודד עם מציצן שפלש לחייהם. הסרט עוסק בלא מודע של צרפת, ובמודחק הקשור באלג'יר. הנקה עוסק בשאלות של אשמה ונטילת אחריות בקונטקסט של הנוחות המערבית.

כוח העבודה הזול וניצולו המחפיר במרכז **Ghosts**, סרטו העלילתי של במאי התעודה המצוין **ניק ברומפילד**, המשלב איפוק אל מול סצנות קורעות לב. ברומפילד מתרכז בסיפורה (האמיתית) של מהגרת מסין לאנגליה, ודרכה, בסיפור טביעתם הנוראת של 23 עובדים סיניים.

Eden is West הוא סרטו החדש של הבמאי היווני המוערך **קוסטה גווראס**, המתאר את תלאותיו של מהגר לא חוקי הנוחת בחוף נודיסטים בצרפת, ומבקש להגיע לפאריז. הסרט מתאר באופן נפלא את הכמיהה אל גן העדן אל מול המפגש עם הגיהנום. ולסיום - **Visions of Europe** מ-2004 הוא פרויקט המורכב מסרטיהם הקצרים של 25 במאים אירופיים בולטים (וביניהם **פיטר גרינאוויי, תיאו ואן גוך, אקי קאוריסקי, טוני גאטליף, בלה טאר**). לכל סרט הוקצבו חמש דקות מסך בהם הבמאי נדרש להביע את חזונו האישי ביחס למצבה של היבשת. צפייה בסרטים בזה אחר זה מעבירה באופן חד משמעי את הבלבול הקיים ביבשת אירופה אל מול התהליכים ההיסטוריים החשובים המתרחשים בה. מי שיצפה בכל הסרטים שהוזכרו כאן (יש עוד כמוֹבן, אבל תקצר היריעה) ייתקל שוב ושוב בעולם קודר ופסימי, אך גם נוגע ללב בהומניות שלו ובאהבת האדם. רק מי שמעז להצביע על האכזריות, הבעיות והקשיים, מאמין גם באפשרות קיומו של הטוב.

IMPORT EXPORT

ישראלים נבחרים

הקולנוע הישראלי דרך בחחקה על מפת הקולנוע העולמי בעשור החולף, והותיר עקבה עמוקה, משורטטת היטב. ואלו 5 הסרטים הבולטים, המשמעותיים והאפקטיביים בעינינו:

2001 חתונה מאוחרת

בימוי: דובר קחאשוילי

מי שכבש את העולם בסרט מינימלי, דל תקציב ושוטים, הציב את ישראל כאקלים נוח להנכיס בו יצירה עברית (דוברת גרזינית), חשופה ותובענית.

2003 ההרוג ה-17 בימוי: דוד אופק

כותרת אחת בעיתון על הרוג בלתי מפויענח בפיגוע בקו 830 הבילה מסע בלשי מרתק הנובר בספסלים האחוריים ביותר של חברה ישראלית העושה דרכה בצל המוות.

2004 מחסומים בימוי: יואב שמיר

יואב שמיר מתל אביב נוסע 25 דק' אל הגדה ורצועת עזה וחוזר כעבור שנתיים. מבעד למצלמתו ולמחסומים שלמולו, ניבטים ועולים תחלואות התושבים ושלל הזקופים שסביבם.

2004 סוף העולם שמאלה בימוי: אבי נשר

"השיר הבא נגנב לביטלס, אנחנו גונבים אותו חזרה", זעם זעק בנוו. הסרט המרהיב של אבי נשר נגזל מהתחרות על האוסקר בידי חברי האקדמיה, אנחנו ממללים את צערנו מאז.

2009 ואלס עם באשיר בימוי: ארי פולמן

אין מילים.

אסא אופק

11 / קולנוע

10 Fog of War ארה"ב 2003

לעיתים רחוקות מצליח יוצר להביא פוליטיקאי אל סף דמעות. זה בדיוק מה שקורה כשאורל מוריס מושיב מול המצלמה את רוברט מק'מארה, מי שהיה שר ההגנה האמריקאי בתקופת ממשלי קנדי וג'ונסון, בדוקומנטרי מטלטל על מלחמת וייטנאם.

11 Grizzly Man ארה"ב 2005

וורנו הרצוג ידוע באומץ החריג שלו כיוצר דוקומנטרי, אבל הפעם הוא מתעלק על האומץ (או שמא אקסצנטריות, טירוף וטיפשות) של **טימות'י טרודול** - האיש שאהב דובי גריזלי יותר מדי. פרופיל מטריד של אדם שחי (ומת) על הקצה.

12 טרילוגיית שר הטבעות

ארה"ב 2001-2003

אי אפשר להתעלם מהתופעה הזו, למרות שלעסו אותה מכל כיוון. **פיטר ג'קסון** מצליח להעביר לקולנוע את עולמו הפנטסטי, הקסום והאפל של **גיי. ה. ר. טולקין**, והוא עושה זאת בגדול, בשלושה סרטים שהם מופת של קולנוע אפי באמצעים חדישים.

13 זולנדר ארה"ב 2001

הקומדיה ההיסטרית, הפסיכית, הגרוטסקית של **בן סטילר**, שהצליחה לגרום לגברים סטרייטים להצטרף לקרנבל הדראג הקווירי של תרבות הגיי.

Jump Cut

ביה"ס לעורכים ואנימטורים

בניהולה של תמר ירון

■ מסלולי עורך אמן להכשרה מקצועית, קורסים אישיים

■ סדנאות בימוי

■ אנימציה קלה לילדים, ימי הולדת, סדנאות יום וחוגים

Avid/After Effects/Premiere/
/Final Cut Pro/PhotoShop/
/Movie Maker/Flash/

פשוט לעשות סרטים

www.jumpcut.co.il

רח' גרשון 41 תל אביב 03-6240937
קורסי עורך אמן מוכרים לפידוקן חיילים

סרטי העשור

מלבד כל אלה שהוזכרו בעמודים הקודמים, קיבצנו רשימה של עוד כמה סרטים שבלטו בעשור החולף

1 מוכה אהבה / זה ייגמר בדם

ארה"ב 2002, 2007

פול תומס אנדרסון משלים את אחיזתו בפסגת הקולנוע האמריקאי עם שניים: קומדיה רומנטית קצת אחרת עם הופעה נהדרת של **אדם סנדלר**, וכתב אישום חמור נגד הקפיטליזם האמריקאי ומורשת הנפט, בכיכובו של **דניאל די לואיס** המבריק.

2 אלפנט ארה"ב 2003

גאס ואן סנט לא סתם משחזר את אירוע הירי בתיכון קולומביין, אלא מספק אליה מצמררת לחלום האמריקאי, שמת באקט של אלימות שרירותית.

3 זכרונות מרצה / המארח

דרום קוריאה 2003, 2006

בונג ג'ון הו (יחד עם **פארק צ'אן ווק**) מסמן יותר מכל את הרנסנס בקולנוע הקוריאני. הראשון הוא תעלומת מתח מושחת, זרועת הומור שחור. השני הוא אחד מסרטי האימה המקוריים והמרתקים ביותר שנעשו בעשר השנים החולפות.

4 עננה הפכפכה /

Goodbye Dragon Inn

סין/טאיוון 2003, 2005

שני סרטי המופת של **ססאי מינג ליאנג** - המשורר הנטורליסטי-סימבוליסטי של הקולנוע הטיוואני. סקס ותסכול מיני, ניכור אורבאני, עיצוב מדהים של צבע וטקסטורה, משחק בין מוזיקה לדממה.

5 שירים מהקומה השנייה /

You, the Living

שוודיה 2000, 2007

שתי יצירות של גדול הסוריאליסטים האירופים כיום, השוודי **רוי אנדרסון**. המצלמה סטטית ומרוחקת,

אבל מה שקורה בין ארבעת כתלי הפריים הוא לא פחות מגאונות צרופה: מערכונים עם הומור דק, לעיתים מקאברי, שחושפים את האבסורד בחיים המודרניים.

6 דוגויל שונות 2003

הילד הרע של הקולנוע הדני, **לארס פון טרייר**, פונה מייצוג קיצוני של מציאות לייצוג תיאטרי, מזויף. בעיירה אמריקאית בתוך האנגר ענק מתחולל משל נוצרי על אכזריות המין האנושי.

7 מותו של מר לזרסקו /

4 חודשים, 3 שבועות ויומיים

רומניה 2005, 2007

רומניה מתאוששת סופית מעידן צ'אושקו ובוראת קולנוע ריאליסטי, ביקורתי ונוקב. **כריסטי פויו** מתבונן על תלאותיו של זקן חולה במסדרונות הביורוקרטיה. **כריסטיאן מונג'יו** חוקר את החיים תחת משטר טוטליטארי בספורן של שתי בנות בדרך לבצע הפלה לא חוקית.

8 Still Life / The World

סין 2004, 2006

ג'יה ז'אנג-קה הסיני משכלל את הסגנון הריאליסטי שלו בשני סרטים שנותנים לאימאז' הקולנועי לספר את סיפורה של סין, במעבר מחברה קולקטיביסטית לחברה קפיטליסטית.

9 גיבור / מחול הפיגיונות

סין/הונג קונג 2002, 2004

גדול במאיה של סין, **ז'אנג יימו**, מתנסה בז'אנר הווישה (אומנויות הלחימה), ומשדרג אותו למימדים אופראיים. מיתולוגיה סינית הופכת ביעף לחזיון עוצר נשימה שממציא את עצמו מחדש כל חמש דקות.

11 / קולנוע

16 / Ichi the Killer
Battle Royale

יפן 2000/2001

כסאח יפני. **טקאשי מיאיקה**, הממציאן הוויזואלי הכי פורה בשטח, מביא יצירת קאלט שממציאה מחדש את המושג "אלימות קולנועית". ידידו הוותיק יותר, **קינג'י פוקאסקו**, מגיב לתרבות הגלדיאטורים של הריאליטי-TV עם משל עתידיני על קבוצת בני נוער שצריכים לחסל זה את זה.

17 / דוני דארקו ארה"ב 2001

סרט "האוזן" האולטימטיבי הוא חידה מטאפיזית שנובעת ישירות מאופנת העיסוק בפסיכוחה, זהות ויקומים מקבילים. יצירת הביכורים של **ריצ'ארד קלי** בכיכובו של ארנב פסיכדלי.

18 / המסע המופלא יפן 2001

גדול האנימטורים היפנים, **היאו מייזאקי**, מוביל ילדת אנימה מקסימה לפארק שעשועים זנוח שם הופכים בני משפחה לחזירים והמציאות הופכת לחלום.

19 / אביב, קיץ, סתיו, חורף... ואביב / השומרונים

דרום קוריאה 2003/2004

גדול הבמאים הרוחניים של תחילת המאה ה-21, **קים קידוק**, מביא שני משלים על מקום האדם בעולמו של אלוהים: משל בודהיסטי המתרחש על אי קטנטן באמצע אגם, ומשל קתולי שבמרכזו שתי זונות והרבה גרשות אשם.

העשור הטלוויזיוני

עם כל הכבוד לקולנוע, העשור הזה שייך לטלוויזיה, שמושכת אליה יותר ויותר יוצרים מהשורה הראשונה: **הסופרנוס** שטרפה את כל הקלפים, **עמוק באדמה** המורבידית, **הסמיה** המורכבת מכולן, **מד מן** האלגנטית, **משפחה בהפרעה** וה**משוד** המצחיקות עד כאב, ו**אבודים** הממכרת - הן רק חלק מערימה של סדרות מעולות ששינו את פני הטלוויזיה. למרות שהריאליטי עדיין זוקף ראשו, בשלב הסיכומים נעים להיזכר בכל הניסיונות המרתקים, גם קצרי המועד - **קרניבל**, **דודו**, **סטודיו 60**, **פיירפלי**, וכל אותן יצירות שהביאו למסך הקטן מורכבות אמיתית, מודעות עצמית שנונה, אומץ תסריטאי וחדשנות, לעיתים חתרנית ממש.

ענת הרי

20 / חיים של אחרים / המורה לפסנתר

גרמניה 2006, צרפת 2001

שתי הופעות מרתקות סיפק הקולנוע האירופי בעשור החולף: **אולריך מוהה** מגלם את דמות סוכן השטאזי בסרטו של **פלוריאן הנקל פון דונרסמארק**, ו**איזבל הופר** מדהימה בסרטו עוכר השלווה של **מיכאל הנקה**. שתי דמויות בודדות, שצמררו, קרעו לגזרים והותירו אותנו מוטרדים ודומעים.

21 / מצב רוח לאהבה

הונג קונג 2000

ואלס קולנועי מסוגנן של **וונג קאר וואי**, על גבר ואישה שמגלים כי בני זוגם יוצאים למסעות עסקים תמיד באותו הזמן. מלודרמה פיוטית של משורר הצלולואיד מהונג קונג.

22 / עשר / Crimson Gold

אירן 2002/2003

הקולנוע האיראני ממשיך בדרכו הביקורתית והמרגשת. **עבאס קיארוסטמי** מנסה את מצלמת ה-DV החדשה שלו ומעיד לדבר על פמיניזם. **ג'אפר פאנאחי** מתבונן על התיאוקרטיה הדיקטטורית של ארצו דרך עיניו של שליח פיצה, בדרמה צובטת לב, אמינה וחסרת עכבות.

23 / אינטליגנציה מלאכותית

ארה"ב 2001

אולי הסרט הטוב ביותר שעשה **ספילברג** מאז **אימפריית השמש**, לוקח את מוטיב ההתבגרות השזור בסרטיו ומטמין אותו בליבו של סייבורג-ילד. אגדה מד"בית שמושפעת רבות מהאחים גרים.

24 / משפחה סופר-על / רטטוי

ארה"ב 2004, 2007

שתיים מיצירות המופת של אולפני **Pixar**, שהראו לאילו גבהים יכולים להגיע סרטי אנימציה כשטכנולוגיות חדשות מצטרפות לעלילות חכמות ומרגשות, להומור אינטליגנטי ולבימוי מלא המצאות והברקות (ולא נשכח את **מוצאים את נמו**, וול-E ולאחרונה את **למעלה**).

כתיבה: ערן קידר

מציגה:

חודש חינוך בספריית האוזן השלישית
ב-HOT movies **מאט**

מחיר	שעה	תאריך	כסא	שורה	אולם
ללא חיוב	24 שעות ביממה	בכל זמן שתרצה	1	1	הסלון

שרלוט גינסבורג ב"אנטיכרייסט". במאי: לארס פון טרייר.

למימוש ההטבה היכנס אל:

HOT movies (12 בשלטה) ולחץ על הכפתור הכחול ● לכניסה ←

לחץ על הכפתור הירוק ● התיקיה שלי ← מבצעים ומתנות 📺 ←

קופון האוזן השלישית ← הזן את קוד הקופון: 4699 9429 3321

ותיהנה ממבחר עשיר וייחודי של סרטי האוזן השלישית, חינוך למשך חודש שלם.

HOT

למרות העיסוק האינטנסיבי

בעשור, הרי שכמו תמיד

בחודש דצמבר,

עובדי האוון בחרו את

הסרטים הטובים ביותר של השנה

8 השומרים (זאק סניידר)

אירוע הקומיקס השנתי הוא העיבוד האופראי לנבולה הגראפית המוערכת של **אלן מור** - בלוק-באסטר צבעוני על עולם אפל של גיבורי-על עם אג'דה.

9 The Headless Woman (לוקסיה מארטל)

דרמת מתח פסיכו-אימפרסיוניסטית על אישה בורגנית במשבר גיל המעבר שמתמודדת עם גרשות אשם ושינויים הרומנטיים.

10 שלושה קופים (נורי בילגה ציילן)

חטאים קטנים הופכים לשקרים גדולים בדרמת המוסר המורכבת של גדול במאי טורקיה היום. הכל מתחיל כשפוליטיקאי משכנע את נהגו לקחת אחריות על תאונה לה לא גרם...

הסרט ה-11:

סינכדוכה ניו יורק

(צ'ארלי קאופמן)

חידה-הזיזה מפוצלת אישיות נוספת של קאופמן, שהפעם גם מביים. במאי תיאטרון מנסה להרים הפקת מחווה לעירו האהובה ומותח אותה על פני יותר משנות דור...

סרט ישראל: שבעה

(רונית ושלומי אלקבץ)

כל השדים יוצאים במהלך שבוע האבל על מות אח במשפחה מרוקאית. מלאכת מחשבת של צילום ודיאלוגים.

תעודה ישראל: האסיר (אסף סודרי)

פרופיל מרגש על אדם בן שישים שמשתחרר מהכלא כדי לגלות שמשפחתו מתנכרת לו. צביטה בלב.

סוף חלק הקולנוע.

1 The Hurt Locker (קת'רין ביגאלו)

יחידת הנדסה בעיראק עומדת במרכז דרמת מלחמה מטרידה בהחלט - אולי סרטה הטוב ביותר של היוצרת ההוליוודית.

2 Tulpan (סרגיי דורוצבין)

קומדיה פולקלוריסטית גאונית מקזחסטאן, על חייל משוחרר שלא מצליח להשיג את בחירת ליבו בשל אחזיו הגדולות. לרקוד עם כבשים.

3 Let the Right One In (תומס אלפרדסון)

דרמת התבגרות גותית מרשימה, על ערפדית מיוסרת ושניים שאהבו אותה כל כך. מושלג ומלנכולי.

4 Hunger (סטיב מק'וויין)

דרמה מדיטטיבית על הקרבה פוליטית - סרט צורני נוגע ללב ולשכל עם משחק משובח של **מייקל פאסבנדר** כטורויסט אירי בכלא.

5 Anvil! The Story of Anvil (סשה ג'רוויסי)

דוקומנטרי שנון על להקת מטאל איזטרית שזוכה לעדנה זמנית, עת מרכיביה האנושיים סוגרים חצי מאה בחייהם המחזרים.

6 Mother (בונג ג'ון-הו)

אהבת אם לבנה אף פעם לא הייתה נחושה וחסרת פשרות כמו בדרמת המתח של גדול במאי קוריאנה.

7 שתיקה של לורנה

(ז'אן-פייר ולוק דארדן)

מבט קשוח, ריאליסטי ונטול סנטימנטליות על תופעות הלואוי של ההגירה למערב, בדרמה על אישה אינטליגנטית וקשת-לב שמגלה את החמלה.